

[Kristen Amby.]

— det viser sig ogsaa i Praksis — at faa beskattet en Værdistigning paa retfærdig Maade, naar den konstateres ved Salg, da der altid kan laves Hokuspokus med Salgsprisen, men det er ikke mindre rigtigt, at Mennesker, ganske uskyldige Besiddere af Grunde kan komme til at bøde og bløde helt ud i det urimelige. Jeg skal nævne et bestemt Eksempel. Der ligger ude paa Amager en Grund, Dyvekes Grund, som i Grundskyld er sat til 155 000 Kr. Ejeren har ikke mere end ca. 1 000 Kr.s Indtægt af den, og han vil gerne sælge den. Københavns Kommune vil gerne købe den, men man vil ikke give den Pris, som man selv har sat den til; hvad man vil give for den, ved jeg ikke, men man vil altsaa ikke købe den til den Pris, man selv har sat den til. Nu sker der det, fordi det er en Grund, der ligger indeklemmt, at den springer stærkt i Værdi og springer ud over den almindelige Værdistigning, og saa skal denne Mand altsaa foruden at betale, hvad han nu betaler af en Formue, som han faktisk ikke har, i hvert Fald er den ikke konstateret, betale 2 pCt. af Værdistigningen. (*Afbrydelse:* Det er helt forkert!). Nej, det er ikke helt forkert; det er rigtigt, at der findes visse Fradragsregler ved Beregningen af hans Formueskat, men det er ogsaa rigtigt, at han skal svare en procentvis Afgift af den Værdistigning, der sker.

Jeg forstaaer meget vel, hvorfor Venstre saa godt kan gaa med til dette Lovforslag, thi det er jo affattet saaledes, at det ikke generer Venstrepartiet. Naar det er konstateret, at der er sket en almindelig Stigning af Grundene ude omkring i Landet, en Stigning, der ogsaa kan indkasseres som Gevinst ved Salg, saa bestemmer Lovforslaget, at denne Stigning unddrages fra den Beskatning, her er Tale om. Det er kun den Stigning, der kan ske inde ved Byerne, der skal beskattes. Derfor forstaaer man godt, at Venstre har kunnet gaa med: Grundstigningen paa Landet skal ikke beskattes, men Grundstigningen i Byerne skal beskattes. Men naar man nu faar at se, hvor urimeligt denne Lov kan virke i de enkelte Tilfælde — Principperne er jo altid af en saadan Art, at de kan forsvares og hævdes at være skønne og udmærkede —, naar man faar set Principperne anvendt overfor Livets konkrete Forhold og set, hvor uretfærdigt de kan virke i de enkelte Tilfælde, haaber jeg, man vil føle sig tvunget til at komme med Ændringer til Loven, og saa vil man blive nødt til i store Træk at gaa ind paa den Betragtning, som mit

Parti har gjort gældende: at man maa vente med at indkassere den ufortjente Gevinst, der sker gennem en Grundværdistigning, indtil denne Stigning er konstateret ved Salg.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Duborg har Ordet for en kort Bemærkning.

Duborg: Det er aabenbart undgaaet det ærede Medlem Hr. Kristen Ambys Opmærksomhed, at i et Tilfælde som det omtalte, nemlig at en Ejendom gaar op i Værdi, men Ejeren er ude af Stand til at sælge den, og han i øvrigt driver den, som den under de givne Forhold kan drives, saa at hans Indtægter af Ejendommen er uforandrede, kan Ejeren fritages for at betale Grundstigningsskyld i det paagældende Tidrum.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har Ordet for en kort Bemærkning.

Kristen Amby: Jeg er ganske klar over, at Finansministeren har en Dispensationsret, men hvem i Alverden siger, at han vil benytte den. Der staaer nemlig ikke, at han skal fritage, der staaer: han kan fritage, og de to Ting er ikke identiske. Det er meget afgørende, at noget saadant ikke skal bestemmes hverken efter Finansministerens eller Kommunalbestyrelsens Skøn, men at det staaer i selve Loven, hvordan det skal være.

Indenrigsministeren (Dahlggaard): Jeg har forstaaet det ærede Medlem Hr. Kristen Amby saaledes, at han, hvad jeg takker ham for, erkender denne Afgiftsforms principielle Retfærdighed, men at det ærede Medlem mener, at Optrævningen af en saadan Afgift kun er retfærdig, naar Afgiften falder ved Ejerskifte. Jeg maa sige, jeg begriber ikke, at en Mand, der i øvrigt forstaaer selve den Idé, der ligger til Grund for dette Lovforslag, kan sige noget saadant. Lad os tage to Ejendomme i København — det er jo lige meget, hvor vi tager dem, skal vi sige i den indre By —, de stiger med Formuer, skal vi sige i Løbet af en Aarrække. Den ene Ejendom omsættes maaske ikke i 30 Aar, den anden er Genstand for Omsætning flere Gange i Løbet af disse 30 Aar. Hvilken Retfærdighed er der da i, at den Mand, som sidder med sin Ejendom bestandig i de 30 Aar, hele Tiden skal kunne oppebære det fulde Udbytte af den kolossale Formuestigning, der er Tale om, medens